

Fekete Vince

Szüli/napi

„S mint bársonyon smaragdok, jáspisok”

P. Gy.

*Ma lettem negyvenhét éves,
nem túl sok, nem is kevés ez,
annyi,
mennyi;*

*mint a rab a börtönéhez,
félelemhez, betegséghez
szokta-
tom ma-*

*gam; negyvenhét év már oda,
és lesz-e vajon repeta;
egy-két
pitykét,*

*mint sziporkázó érdemet,
még felragyogó éveket
tűz-e,
fűz-e*

*az Úristen kabátomra,
életemre, halálomra
mást is:
jáspist,*

*ametiszt, smaragd napokat,
gyémánt, jåde hónapokat,
s az éjt
s a fényt*

*váltogatva (napot holdra,
s csillagokra), vált-e voltra
hamar,
s takar*

*be földízű paplanába,
s kever vízzel el a sárba’?
Ezen
teszem-*

*veszem magam mostanában,
szorongatva, holtra váltan,
ki itt
virít,*

*de már érzi (sejti?), tudja,
minden csoda, az is bukta
lehet,
lehet,*

*ha a testben szervezeten
törnek ellenére éppen,
lazul
„az úr”,*

*s rontja, metszi, töri kedvét
szülinapi elesettség:
(s már)
alig,
alig.*

Betegen

*Felkelnek mellőlem,
maradok az ágyban,
gyakorlom, hogy is lesz –
egyenes adásban.
Ezen enni magam
nem is kéne folyton,
– ahogy lesz, hát úgy lesz! –
tűnődni, rágódni,
ha lekötöz Isten,
kényszerzubbonyt ad rám,
csak hogy melegítsen,
azért teszi azt tán;
nem járom az erdőt,
tereket, utcákat,
csendes tavak engem*

soha meg nem látnak,
nem látom a fákat,
csak azokat, amik
ablakomból látsz'nak;
próbálgatom itten,
nem is kéne tennem,
eljátszom a gonddal,
s vonzom ide menten
sok-sok apró társát,
millió kis gondot,
valaha ép testet,
mit a sors lebontott,
forgatókönyvekre
gyártok meg-meg újabb
képzelt helyzeteket,
színes fordulókat,
számolom a napok,
évek jövő terhét,
mi lesz akkor, hogyha,
kérdem magam esmét,
kérdem Tőled, s várom
válaszodat, Nagy Úr,
csak egy jelet küldjél,
s abból fiad tanul.
Felülök az ágyban,
innen nézek széjjel,
gyakorlom a halált,
s rám borul az éjjel.